

De Gruweltoeren

Tom Thys

De Gruweltoeren

Tom Thys

ZILVERSPoor

Eerder verschenen van Tom Thys:

Volmaakt monster
Diabolik
Lijkenkrabber

© 2019 Tom Thys
© 2019 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds
Typografie: Studio Zilverspoor
Omslagontwerp: Bonive
Illustraties: Leslie Saurus

Eerste druk, Februari 2019

ISBN 978 94 6308 1535
NUR 283

Meer over de auteur en deze serie kunt u ook vinden op:

www.zilverspoor.com
info@zilverspoor.com
Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)
Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)
www.artbooksshop.com

De Gruweltoren

Tom Thys

voor Belinda Belmondo

Hoofdstuk 1

De tien griezelgeboden

Eindelijk was de zomervakantie aangebroken. Kaat was zo blij dat ze rechtop ging staan op de pedalen van haar fiets en luidkeels begon te zingen. Ze reed zoals altijd door de dreef naar huis. De weg was hobbelig. Telkens als ze in een put reed, klapperden haar tanden tegen elkaar. Vandaag vond ze dat niet erg. Ze had een grote glimlach op haar gezicht.

‘Jippie!’ schreeuwde ze.

Aan beide kanten van de dreef rezen hoge kastanjabomen op. Hun kruin was dik en groen en zo dicht dat er nauwelijks zonnestralen doorheen schenen. Gelukkig maar, want Kaat had een hekel aan de zon. Met haar bleke huid verbrandde ze snel. Ze kreeg er zelfs sproetjes van.

Achter de kastanjabomen golfdde de pas gemaaide heuvels. Her en der lagen stapels gras, verpakt in witte plastic rollen. De lucht rook zoet. Kaat moest niezen. Haar neus en keel kriebelden en ze kreeg tranen in haar ogen. Dat kwam door

haar allergie. Eigenlijk was de zomer haar minst favoriete seizoen. Het enige voordeel ervan was de lange vakantie. Twee maanden geen school, twee maanden geen huiswerk. En geen vervelende klasgenootjes.

Als het aan Kaat lag, zou ze liever twee maanden vakantie hebben in de herfst. Ze hield van de regen, de wind en de geur van dorre bladeren. Ze maakte graag boswandelingen met haar opa. Als ze geen boswandelingen maakte, zat ze op haar slaapkamer. Dan las ze een boek op haar bed of zat ze aan haar bureau, dat vlak naast het raam stond. Zo kon ze de regen tegen het venster horen trommelen. En als het hard waaide, schraapten de takken van de treurwilg tegen het glas. Op zulke momenten deed Kaat niets liever dan schrijven.

Later wilde Kaat een beroemde schrijfster worden. Niet zomaar een schrijfster. Nee, ze wilde griezelverhalen schrijven. Mensen bang maken, hen de stuipen op het lijf jagen, hen kippenvel bezorgen, dat was haar grootste droom. Deze zomer leek al een klein stukje van die droom in vervulling te zullen gaan. Kaat had zich namelijk ingeschreven voor een workshop. Die workshop heette “de tien griezelgeboden” en werd gegeven door Klijf Blaffer, de populairste schrijver van griezelverhalen in het hele land en ver daarbuiten.

Kaat had lang moeten zeuren bij haar ouders om deel te mogen nemen. Het was immers een jaarlijkse traditie om vlak na het schooljaar te gaan logeren bij tante Bianca. Zij was de zus van Kaats moeder en woonde aan zee. Ze was erg nors en haar twee zonen, Joris en Boris, waren echte bul-

lebakken.

Gewoonlijk vertrokken ze de ochtend na de laatste schooldag. De auto werd dan vol koffers geduwd, ook al zouden ze maar twee weken weg blijven. Papa zat aan het stuur, mama zat naast hem, en ze kibbelden voortdurend over het volume van de rockmuziek die papa zo graag luisterde. Kaat zat op de achterbank met een boek, samen met Sambal en Tabasco, hun Duitse herders.

Zo ging het normaal elk jaar, maar dit jaar werd de vakantie aan zee dus met een week ingekort. Het was Kaats papa die het voor haar had opgenomen. Hij zei dat de workshop erg leerzaam voor haar zou zijn. Goed voor de ontwikkeling van haar talent.

Kaat wist dat hij stiekem een hekel had aan tante Bianca en dat het hem dus goed uitkwam dat ze slechts één week bij haar gingen logeren. Ze hadden een stilzwijgend pact gesloten, bezegeld met een knipoog. Mama had nog geprobeerd om te protesteren, maar ze had al snel ingezien dat ze geen schijn van kans maakte.

Kaat was best zenuwachtig. Morgen zou ze worden opgepikt. Samen met negen andere kinderen was ze uitgekozen om deel te mogen nemen aan deze workshop. Daarvoor had ze een verhaal moeten inzenden om haar talent te tonen. Er hadden wel duizend kinderen deelgenomen, maar zij behoorde tot de tien besten, die gekozen waren door Klijf Blaffer zelf. Een hele week had Kaat met haar hoofd in de wolken gelopen.

Ze had al zijn boeken gelezen, de meeste zelfs meerdere malen. Zijn boeken hadden een specia-

le plaats in haar kast. Ze waren gerangschikt van oud naar nieuw en als je goed keek, zag je hoe zich op de ruggen van de boeken een afschuwelijk monster aftekende.

Kaat was nerveus om haar grote idool te ontmoeten. Tegelijkertijd was ze benieuwd naar alle dingen die ze van hem kon leren.

Toen ze thuiskwam van school, liet ze haar fiets in de voortuin vallen. Ze rende de trap op naar haar kamer om haar koffer te pakken. Ze was zo enthousiast dat ze vergat haar ouders te begroeten. Ze kon alleen nog maar aan de workshop denken. Hier had ze zo lang naar uitgekeken.

Het eerste wat in de koffer ging, waren een stel potloden en een schrift waarin ze al haar aantekeningen bewaarde. Daarna volgden haar kleren.

‘Heb je hulp nodig?’ Kaats mama stond in de deuropening. Ze was onhoorbaar de trap opgekomen.

Kaat schrok en draaide zich om. ‘Het lukt wel,’ zei ze. Ondertussen keek ze naar haar boekenkast. Een voor een bestudeerde ze de boeken van Klijf Blaffer. Ze wilde er graag eentje meenemen om door hem te laten signeren, maar kon niet beslissen welke.

‘Je kan ze niet allemaal meenemen, schatje, want dan kun je je koffer nooit optillen,’ had haar mama gezegd.

Ze had natuurlijk gelijk. Er waren zoveel boeken. Toch sprong er één in het oog. Het was *Volmaakt monster*, met op de voorkant de afbeelding van een misvormde circusfreak. Die afbeelding had haar ontelbare nachtmerries bezorgd, maar

eigenlijk was het ook een heel droevig verhaal. Het ging over een trapezemeisje dat vriendschap sloot met een misvormde jongen, Glogov genaamd. Glogov werd door de wrede uitbater van het circus mishandeld en opgevoerd als act. Ze had het boek bijna letterlijk stukgelezen. Lang hoefde ze niet na te denken, ze besloot om dit boek mee te nemen.

De volgende ochtend was Kaat al vroeg op. Ze had nauwelijks geslapen. In haar dromen had ze Klijf Blaffer wel tien keer ontmoet en elke keer zag hij er anders uit. Bij de meeste boeken stond op de achterkant een foto van de schrijver, maar dat was niet het geval bij die van Klijf Blaffer. Alsof hij anoniem wilde blijven. Kaat had dus geen enkel idee hoe haar idool eruitzag. Was hij een mooie, jonge man met prachtige, lange haren? Of een oude grijsaard met bruine plekje op zijn huid en een wandelstok? Wie weet was hij wel een engerd; een glimmende kaalkop met een zonnebril waarachter lege oogkassen schuilgingen.

Kaat staarde naar de ontbijtgranen die in de kom met melk dreven.

‘Heb je geen trek?’ vroeg haar mama.

Kaat schudde haar hoofd. Ze kreeg geen hap door haar keel, zo zenuwachtig was ze. Ze roerde doelloos met haar lepel in de kom. Haar gedachten dwaalden af. In de brief die in de donkerrode envelop zat, stond dat ze vandaag werd opgehaald door een bus. Stipt om acht uur. Het was nog maar zeven uur. Ze wiebelde op haar stoel en beet op haar lip. Voortdurend keek ze op de klok.

Het voelde een beetje als op schoolreis gaan, maar dan honderd keer spannender.

‘Als je je hersenen wil gebruiken om verhalen te schrijven, moet je stevig ontbijten,’ zei haar papa. Hij geeuwde, slurpte van zijn kop koffie en geeuwde opnieuw. Met zijn mond wijd opengeperd zei hij: ‘Je hebt je dagelijkse portie vitaminen nodig.’

Kaat wist dat hij gelijk had. Een voor een lepelde ze de sponzige ontbijtgranen in haar mond. Daarna at ze nog een banaan. Ondertussen tuurde ze door het raam naar buiten, naar de sombere dag. De hemel was grijs en het miezerde. Via de achterdeur, die op een kier stond, waaide een kille wind naar binnen. Vannacht was het weer helemaal omgeslagen. Het voelde meer als herfst dan als zomer. Precies zoals Kaat het graag had. Ideaal om verhalen te schrijven, vond ze. Terwijl ze nog een keer op de klok keek, vroeg ze zich af wie de andere kinderen waren.

Eindelijk was het zover.

Aan het einde van de straat doemde de bus op. Het was een glanzend zwart gevaarte waarin de volledige omgeving weerspiegeld werd: de bomen in de straten, de wolken, de kleurrijke huizen van haar burens en hun auto’s.

Kaat keek met grote ogen en open mond naar buiten. Het leek wel een reusachtige begrafeniswagen.

Toen de bus naderde, begonnen de ramen in het huis te trillen. Dat gebeurde wel vaker als er grote voertuigen voorbijkwamen, zoals de vuil-

niswagen op vrijdagochtend.

Kaat probeerde naar binnen te kijken, maar de ramen van de bus waren donker getint. Ze kon zelfs de bestuurder niet zien.

‘Wat een gedrocht,’ hoorde ze haar papa zeggen. Hij leek even verbaasd als zij. Zijn wenkbrauwen stonden in een frons die alsmaar groter werd naarmate de bus dichterbij kwam.

Met piepende remmen kwam het gevaarte vlak voor de deur tot stilstand. De uitlaat pufte donkerblauwe rookpluimen. Even had de rook de vorm van een spook, maar dat kon ook Kaats verbeelding geweest zijn. Verschillende buurtbewoners keken nieuwsgierig langs hun gordijnen naar buiten.

Kaat voelde zich trots omdat de bus hier speciaal voor haar was.

Maar er was iets eigenaardigs aan de hand met de bus. Van veraf leek het ding in perfecte staat, bijna als nieuw, maar van dichtbij kon je de vele krassen en deuken in het koetswerk zien. Op sommige plaatsen schemerden zelfs roestplekken door, ondanks de zwarte verf. Het was alsof de bus een vreselijk ongeluk had meegemaakt.

Kaats mama zuchtte bezorgd. ‘Ik hoop dat die bestuurder een beetje voorzichtig rijdt.’

Kaat grinnikte. Ze wist natuurlijk dat dit opzettelijk zo gedaan was. Het hoorde bij het imago van Klijf Blaffer. Dit was zijn eerste test. Hij wilde de uitverkoren schrijvertjes angst aanjagen. Hij wilde zien of ze hun plaats in zijn workshop verdiend hadden. Kaat was niet van plan om zich hierdoor te laten afschrikken.

Ze liep naar de voordeur, waar haar koffer stond. Met veel moeite tilde ze hem op. Ze duwde de deur open, klaar om te vertrekken. Haar telefoon liet ze thuis. Telefoons waren namelijk niet toegelaten, dat leidde alleen maar af. Geen telefoons, geen Facebook, geen Instagram, geen spelletjes, niets. Alleen maar pen en papier.

‘Zeg je geen dag meer tegen ons?’ vroeg haar mama met een beteuterd gezicht.

Zuchtend zette Kaat de koffer weer aan de kant en omhelsde haar vluchtig, want ze wilde de bestuurder niet laten wachten. Daarna gaf ze haar papa nog een kus op de wang. Hij verdween weer in de woonkamer, terwijl haar moeder vanuit de deuropening toekeek. Ze wilde Kaat helpen om de loodzware koffer te tillen, maar Kaat weigerde.

‘Ik kan het wel alleen,’ zei ze, en ze sleepte het ding door de voortuin tot aan de bus.

Ondertussen was de bestuurder uitgestapt om de koffer in de bergruimte te proppen, bij de rest van de bagage. Het was een klein, dik ventje dat van het ene been op het andere waggelde. In zijn zwarte kostuum en spierwitte hemd leek hij daarvoor op een pinguïn. Een zwarte hoed die scheef op zijn hoofd stond, wierp een schaduw over zijn hele gezicht. Alleen aan zijn handen kon Kaat zien dat er een echte man in dat pak zat. Ze waren vlezig en staken als rauwe hamburgers uit de mouwen van zijn pak.

Hij legde de koffer in de bergruimte. ‘Zoek maar een comfortabel plaatsje uit,’ zei hij met een schorre stem, zonder op te kijken. ‘De rit is nog lang.’

Kaat liep naar de andere kant van de bus. Ze wuifde nog een keer naar haar ouders en klom het trapje op.

Nieuwsgierige gezichten kwamen boven de stoelen uit en draaiden in haar richting.

'Hallo,' zei Kaat verlegen.

Sommige kinderen zeiden "hallo" terug, anderen staken hun hand op of knikten.

De kinderen zaten over de hele lengte van de bus verspreid. Sommigen naast elkaar, anderen apart. Kaat zag dat er achterin nog een plaatsje vrij was. Terwijl ze door het gangpad liep, keek ze naar de andere kinderen. Drie meisjes en zes jongens.

Ze plofte neer op de zachte bank. In de lederen bekleding zat een scheur waaruit zich geel schuim naar buiten wurmde. Het leek wel een uitgeknepen puist waar etter uit stroomde. Kaat keek nog een keer naar haar huis. Zij kon haar mama wel zien, maar andersom niet, door de getinte ramen.

'Spannend, hè?' fluisterde iemand achter haar.

Ze draaide zich om en keek in de ogen van een blond jongetje. Hij had een gezond gezicht, rond als een appel, met rode wangen. Hij zat te wiebelen op zijn stoel.

'Zeg dat wel,' zei Kaat.

'Mijn naam is Gideon.'

'Ik ben Kaat.' Ze glimlachte.

Gideon wilde nog iets zeggen, maar opeens begon de motor van de bus te sputteren. De bestuurder was ongemerkt weer achter het stuur gekropen. Langzaam maar zeker kwam het gevaarte in beweging. De bus pufte, ronkte, kraakte en piep-

te, maar toen hij eenmaal op volle snelheid was, reed hij soepel naar zijn bestemming.

‘Wat een griezel, hè?’ zei Gideon een beetje later.

Kaat draaide zich weer naar hem om. ‘Wie bedoel je?’

‘De buschauffeur.’ Gideon leunde voorover en zette zijn hand naast zijn mond. Hij begon te fluisteren: ‘Die man heeft geen gezicht. Je moet er maar eens op letten.’

Kaat moest hardop lachen. ‘Dat is onmogelijk.’ Zelf had ze best veel fantasie, maar Gideon draafde een beetje door, vond ze.

‘Ik zweer het je,’ zei Gideon. ‘Ik probeer al de hele ochtend zijn gezicht te zien, maar het lukt me niet. Er is iets met die hoed en met de manier waarop hij telkens zijn hoofd wegdraait.’

Het leek erop dat Gideons verbeelding al op hol geslagen was nog voor de verhalenworkshop begonnen was. Kaat besteedde er weinig aandacht aan. De hele tijd staaarde ze naar buiten. Het landschap gleed langzaam voorbij. Bossen en velden maakten plaats voor grijze gebouwen. De bus was al enkele uren onderweg en Kaat vroeg zich af of het nog ver was. Net op dat moment maakte de bestuurder een scherpe bocht naar links.

De bus zigzagde over een hobbelig weggetje. Het gevaarte rammelde alsof het elk moment uit elkaar kon vallen. Vooraan deed een jongetje met rossig haar en sproeten zijn best om niet over te geven. Hij zag er bleek en misselijk uit.

Aan het einde van het weggetje stond een enorm hoog flatgebouw op een heuvel. Kaat tel-

de de verdiepingen. Het waren er zeker twintig. Van dichtbij leek het erop dat het gebouw al jaren leegstond. Het zag er verwaarloosd uit. Vele ramen waren stuk en de muren waren bevuild met graffiti. Op sommige plaatsen was het beton overwoekerd met onkruid. Het was een vreemde plaats voor een workshop, maar zo te zien was er geen enkel ander gebouw in de buurt.

‘Wat eng,’ zei Gideon. ‘Ik hoop niet dat dit onze bestemming is.’

Maar Gideon had pech. De bus hield halt bij de hoofdingang. Met een piepend geluid gingen de deuren open. De bestuurder stapte als eerste uit en viel bijna voorover omdat het trapje te hoog was voor zijn korte pinguïnbeentjes. Hij waggelde naar de laadruimte aan de zijkant van de bus.

Kaat probeerde een glimp van zijn gezicht op te vangen, maar dat lukte niet. Misschien had Gideon toch gelijk.

De andere kinderen waren zowel verbaasd als nieuwsgierig bij het aankomen op hun bestemming. Een voor een stapten ze uit de bus en rekten hun ledematen omdat ze zo lang hadden moeten stilzitten.

Kaat was de laatste. Ze keek omhoog, naar de top van het gebouw. Grote, zwarte vogels scheerden over het dak. Daarboven hingen dreigende donderwolken. Er was onweer op komst.

‘Ik hoop dat geen van jullie hoogtevrees heeft,’ zei de bestuurder, terwijl hij de koffers uit de laadruimte haalde. ‘De workshop is namelijk op de bovenste verdieping.’

Een meisje met een paardenstaart trok een be-

nauwd gezicht.

‘Ik ben niet bang voor hoogtes,’ zei het rosse jongetje dat nog aan het bekomen was van zijn misselijkheid. ‘Maar wel voor liften.’

Iedereen is wel ergens bang voor, dacht Kaat. Zelf had ze een hekel aan insecten. Als ze er alleen al aan dacht, kreeg ze al de kriebels. Nog steeds probeerde ze het gezicht van de bestuurder te zien, maar het lukte haar gewoonweg niet.

Gideon gaf haar een por. ‘Zie je wel.’

Ondertussen had de bestuurder alle koffers netjes op een rij gezet. ‘Jullie mogen naar binnen gaan.’ Hij hijgde. ‘Daar worden jullie opgewacht door ’s werelds beste griezelschrijver.’

De kinderen keken naar elkaar met gefronste wenkbrauwen. Moesten ze alleen dat vieze gebouw in?

De bestuurder ging weer achter het stuur zitten. Nog voor iemand kon vragen waar hij naartoe ging, was de bus alweer vertrokken. Ze starden met open mond naar het gevaarte, dat in de verte verdween.